

200. Razlika med ljudmi te zemlje in ljudmi drugih svetov

1 (Gospod:) »Povsod boš našel približno takšne živali in ljudi kot na tej zemlji, - toda nikjer jih ne bo toliko in tako raznovrstnih; povsod drugje je le malo vrst, tako v kraljestvu rastlin kot tudi v kraljestvu živali, in ljudje ne živijo svobodno, temveč bolj v strogo določeni ureditvi in ravnajo bolj instinktivno kakor po svobodnem spoznanju, ki bi ga zajemali iz sebe in izkušenj.

2 V prostranih, velikih sončnih svetovih je v bistvu na njegovih pasovih in površinah zastopano vse, kar se potem pojavi v svojih različicah na planetih, ki jih obkrožajo; tudi njihovi različni prebivalci, ki imajo dar govora in so zelo modri, toda tam je tudi govornica in pogosto nadvse velika modrost le bolj instinktivna in dana, kakor pa svobodna in pridobljena s trudom svobodne lastne dejavnosti.

3 Zato tam tudi ni nihče zaslužen, kakor tudi tu na zemlji čebela ni zaslužna za to, da si gradi umetelne celice in si gradivo zanje nosi in pripravlja iz cvetlic; čebela se pač vsakemu mislecu zdi bolj orodje onstranske duhovne inteligence kakor pa sebe določujoče, svobodno delujoče bitje. In skoraj tako je tudi z ustvarjenimi ljudmi na vseh drugih nebesnih telesih, četudi so po zunanji obliki pogosto neprimerljivo lepši in plemenitejši od Zemljanov.

4 Seveda pa imajo vsi drugi ustvarjeni ljudje, ki prebivajo na različnih nebesnih telesih, kljub temu veliko več kakor le instinkt živali te zemlje; poleg tega premorejo tudi nekakšno življenjsko kamrico, v kateri imajo neke vrste svobodno spoznanje; z njim spoznajo najvišjega Božjega duha in Ga tudi častijo po svoje, seveda na zelo različnih svetovih in nebesnih telesih tudi zelo različno.

5 Skoraj večina živali te zemlje ima tudi bolj ali manj nekakšno sled kamrice svobode v svojih dušah, zato jih je tudi mogoče udomačiti in izuriti za različna dela - kljub temu pa jih ni mogoče primerjati z onimi drugosvetnimi ljudmi - vendar sledi kamrice svobode živalskega življenja nikakor ni mogoče primerjati s kamrico svobodnega spoznanja ljudi drugih nebesnih teles. In zdaj menim, da sem ti, kolikor ti je treba spoznati, dovolj odgovoril na tvoje poglobljeno vprašanje. Vama je zdaj obema to kolikor toliko jasno?«

201. Pogled v Saturn

1 Hiram reče: »Zdaj bi že bilo vse lepo in prav, ker ti, o veliki, prevzvišeni modrec, že vse verjameva na besedo. Toda ker se že zdi, da ti je vse mogoče, bi nama najbrž lahko omogočil tudi podrobnejši pogled na enega od takih povsem drugačnih svetov, toda obema naenkrat, da bova lahko o tem pozneje veljavno pričevala drugim!«

2 Jaz rečem: »O, nič lažjega kot to! Toda samo z vajinimi telesnimi očmi to seveda ne bi bilo mogoče. Torej bom za kratek čas združil oči vajinega duha, duše in vajinega telesa; tam zgoraj na obzorju vidita precej veliko in zmerno močno sijočo zvezdo - to je tako imenovani planet Saturn. Usmerita zdaj svoj pogled naravnost nanj in kmalu ga bosta videla čedalje večjega, in to tako dolgo, dokler ne bosta povsem na njem! Potem si lahko pripovedujeta, kaj sta videla! Storita zdaj to!«

3 Oba sta začela strmeli v planet in ta se je začel naglo večati. Že sta zagledala celo njegov obroč in več njegovih lun. Kmalu so lune postale tolikšne kot zemljina luna in se tudi hitro večale; planet pa je dobil pred njunimi pogledi spoštovanje vzbujajočo velikost in postal prav veličasten. Na ves glas se brezmejno čudita; medtem ko čedalje natančneje gledata, vse to tudi glasno opisujeta.

4 Zdaj sta že povsem blizu prve, od planeta pa pravzaprav najbolj oddaljene lune in Hiram zakliče: »Ah, to je zelo velika, toda žal zelo pusta zemlja! Res da so na njej ljudje, živali in rastline; toda vse je zelo zakrnelo in tudi ljudje ne kažejo veliko duha, pa tudi lepi niso. Živali so zelo slabo zastopane in so videti zelo nenavadne. Rastlinski svet je videti zelo enoličen in hudo zakrnel. Ne, tu nama nikakor ne ugaja!

5 Ah, tudi tu se nama približuje tak svet! Oh, ta je še manj pomemben! In tisti tretji tam, tudi s tem ni nič - pravšnji bi bil za modrega Diogena! Videla sva jih! He, tudi četrti ni videti nič boljši! Zato le naprej! Tam že prihaja peti - vse na njem je v majhnem merilu; toda naseljeni del je kljub temu videti nekoliko boljši kot pri prejšnjih svetovih. Pritlikavčki skačejo okrog živahno kakor opice! Vendar pa ni nikjer mogoče odkriti nobenega bivališča. Tudi živalce so videti zelo preproste in zelo malo jih je in prav tako reven je tudi ljubi rastlinski svet! Toda tu že prihaja šesti, še manjši svet in tam celo sedmi! Oh, ta dva sta prav strašansko neugledna!

6 Toda zdaj, oh, vse strele, toča in gromska strela! Zdaj nama prihaja naproti neznanski svet! Oh, saj ta pa je brezmejen! (Opomba: To je zunanji obroč.) Ah, zdi se, kot da bi bil neskončen in večni! O, to je videti že prav čudovito! Nadvse dolge gorske verige se vlečejo v neskončnost, videti je množico jezer in rek, ljudje in rastline pa so že bolj podobne našim. Toda tudi tu ni niti sledi o izredni kulturi. Zdi se, da ljudje, ki so videti prav nenavadni, ne poznajo nobenega veselja in so pravi velikani. Toda tu ni hiš, kaj šele mest.

7 Aha, zdaj se nama približuje že drug, prav tako velik svet! Videti je, kot da bi en velikanski svet tičal v drugem! Sicer pa ni prav veliko razlike med tem in prejšnjim velikim svetom - in tu, tu prihaja že tretji, skoraj povsem podoben! No, no, koliko zemelj vendar tiči druga v drugi?! Toda tu so ljudje nekoliko manjši, vendar prav pošastni in vse je zelo pusto - skoraj nobene kulture! Ne, tudi na tem svetu ne bi marala živeti!

8 Toda zdaj nama prihaja naproti že spet nekakšen svetek! No, no, zdaj čisto od blizu je vendarle videti prav velik, toda na njem ni mogoče odkriti nobenih ustvarjenih bitij! Toda, o vsi elementi! Zdaj nama šele prihaja nasproti zemlja, vredna vsega spoštovanja!«

9 Tako je trajalo opazovanje, ki so ga skoraj pol ure spremljali vse mogoči vzkliki

občudovanja; nato sem Jaz opazovalca znova priklical nazaj, v njuno naravno stanje, jima v dušah in celo v možganih pustil popoln spomin na to, kar se je bilo zgodilo; potem sem ju vprašal, kako jima je ugajal Saturn.

202. Vprašanje o Mesiju

1 In Hiram je odgovoril: »O Gospod vsemogočni in modri! To je bilo nekaj neizrekljivega! Poslednja in pravzaprav najbolj notranja, pre-velikanska zemlja je bila resnični svet, poln najveličastnejših čudežev. Le da je bilo vse tako silno veliko, da sva se v primerjavi s tamkajšnjimi ljudmi, sicer zelo lepimi na pogled, zdela kakor miši v primerjavi s slonom. In v tem razmerju je bilo vse, posebno na polovici gorskih višin; toda povsem v dolinah je bilo videti bolj podobno kulturi naše zemlje. Toda če bi hotela opisati, kar sva tam videla, bi potrebovala sto in še več let!

2 Zdaj že tudi temeljito razumeva, da je edino ta zemlja namenjena, da nosi resnične ljudi, ustvarjene po podobi najvišjega Boga, in tudi veva, da moraš biti ti ves prežet z najvišjim Božjim duhom, sicer nama ne bi mogel tako veličastno razkriti tistega planeta Saturna in ga nama pokazati prav od blizu. Da, Gospod in Mojster, kdor je ustvaril te reči, mora biti tako velik, mogočen in moder, da si tega niti zamisliti ne moremo! Njega spoznati bi bilo seveda veliko več, kakor če bi nama bilo dano ohraniti prečudežni vid, ki sva ga imela, in bi si vse neštete zvezde lahko ogledovala prav od blizu!

[Jakob Lorber](#)
[Janezov veliki evangelij](#)
[knjiga 5](#)